

DE VRIESE & DURNEZ

DE ENGELENMOORD

Leesexemplaar

BJORN VAN DEN EYNDE

Een
DE VRIESE
& DURNEZ
thriller

DE ENGELLEN MOORD

De waarheid ligt verborgen,
diep in het hart van ons land

PELCKMANS

Met dank aan

Dione, Marie & Olivia, voor hun steun.

Anita & Roger, voor hun onvoorwaardelijke liefde en warmte.

Lise Van Dessel, uitgeefster,

voor het stevig beter maken van dit verhaal.

Het team van Pelckmans, voor deze fijne uitgave.

Met dank aan, voor hun expertise en input:

Dirk Thys, kamervoorzitter Hof van Beroep Antwerpen &

voorzitter Hof van Assisen Antwerpen & Limburg

Guido Desloover, directeur Operaties FGP Brussel

Christian Winand, adjunct-afdelingshoofd

sectie Moord FGP Brussel

Ilse, sectie Moord FGP Brussel

Nadia De Groof, hoofdinspecteur BS,

afdeling Agressie FGP Antwerpen

Tristan Moreau, acteur, regisseur & auteur,

voor zijn Waalse inbreng.

*‘We lossen een probleem pas op
wanneer het zich stelt.’*

JEAN-LUC DEHAENE
(Belgisch premier 1992-1999)

PROLOOG

Een befaamd, of naargelang van de politieke voorkeur *berucht*, Belgisch premier zei ooit: ‘We lossen een probleem pas op wanneer het zich stelt.’ Het gaf de indruk dat onweer immer ver weg was, dat *echte* shit nooit ons nietige Belgenlandje zou bereiken. Maar niets was minder waar.

Het was precies bij de start van de zomer van 2023 dat de bliksem insloeg.

We lossen een probleem pas op wanneer het zich stelt...

Welja. *Nu* dus.

De achttienjarige Julie Dumoulin beukte met haar lichaam tegen de zanderige muur aan de westkant van het Bosvoordepark, een vergeten stuk groen ten zuiden van Brussel. Ze greep naar de binnenkant van haar linker knie, waar bloed uit een steekwond over haar onderbeen en hagelwitte Adidassen stroomde. Pijn trok door haar hele lijf.

Julie was een ogenschijnlijk normale tiener uit Watermaal-Bosvoorde slash Watermael-Boitsfort, dochter van een Nederlandstalige projectontwikkelaar en een Franstalig federaal parlementslid. Ze wist zelf ook wel dat ze een tikkeltje verwend was opgevoed en bovenal opgegroeid in een schatrijk nest. Naar de buitenwereld toe was ze een gefortuneerd meisje.

Maar nu was alles anders. Nu was Julie opgejaagd wild, een gewond dier. De mooie tienermeid zou amper nog herkend worden. Haar wangen waren vuil, haar voorhoofd geschaafd en er liep een straaltje bloed langs haar linkeroog.

Toch hield Julie haar blik panisch op de top van de Sint-Hubertuskerk gericht, de thuis van de patroonheilige

van de jacht. Alles deed ze eraan om het bewustzijn niet te verliezen, de ondraaglijke pijn te overwinnen en te blijven ademen. Als ze het plein met de cafés kon bereiken, zou om het even welke zat gezopen dorpsidioot haar kunnen behoeven voor het monster dat haar achternazat, simpelweg door er te zijn.

Ze wilde niet sterven. Niet vandaag. Niet nu.

Terwijl het bloed haar lippen en kin vond, wreef Julie over haar polsen, waar ze een week lang gekneveld was geweest. Het was een wonder dat ze het touw had kunnen lospeuteren en op eigen houtje had kunnen ontsnappen.

Ze begreep niet waarom het leven *net nu* dit soort van cynische spelletjes met haar speelde, waaraan ze dit verdiend had. *Zij* had niets misdaan.

Met covers van haar grote voorbeelden op TikTok stond het onzekere tienermeisje aan de vooravond van haar doorbraak, iets waar ze in haar eentje zo lang voor gewerkt had en zo hard naar verlangde. Op een trage interpretatie van ‘Bruxelles je t’aime’ had ze haar stem *echt* laten klinken. Ze had zichzelf verbaasd dat ze zo’n mooie kant van zichzelf had durven te tonen, en scoorde er zelfs een reply van Angèle zelf mee. Ze had gegild als een kind. Ontlading. Want bovenal had dat ene moment van pure schoonheid de leegte in haar grauwe, eenzame leven even weggevaagd.

Voor één avond toch.

Tot de bliksem insloeg.

Ze hoorde voetstappen. Vlakkbij. Een mes sneed langs achteren door de bloemenstof van haar jurk en penetreerde haar lichaam opnieuw, nu onder haar linkerschouderblad. Een derde uithaal raakte de zijkant van haar hals en reet haar huid open.

Schokkend en bloed uitpuwend zeeg Julie neer op de grond.

'Papa... Mama... Help me dan, alsjeblieft? Help me...'
prevelde ze verward en in het niets. Ze snikte. 'Alsjeblieft...
papa...'

Haar belager rolde haar op haar rug.

Spijt om het leven dat ze nu al moest loslaten vloeide in
tranen over haar wangen, voor een scherp voorwerp haar
keel doorboorde.

Haar windsels snoerden in haar handen, toch beukte ze steeds harder tegen de leren bokszak. Het deed de metalen ketting waaraan het gevaarte hing tot tegen het plafond kletteren. Stof en zweetdruppels vlogen door de lucht bij elke klap.

De club was verlaten, de rolluiken gesloten en een enkele tl verlichtte de ring. Zo had Marjolein De Vriese het leven het liefst: 's avonds, weg van alle drukte, in zalige eenzaamheid.

De jonge rechercheur van de lokale politiezone CARMA uit Genk streek een losse lok voor haar gezicht weg en focuste haar ogen. Door een bluetoothspeaker galmde 'Kom nu' van Helmut Lotti. Ze was zo ongeveer de enige zevenentwintigjarige die energie haalde uit vergeten Vlaamse smartlappen. Het bracht haar terug naar haar jeugd: samen met haar zusje Emma met natte haren in de sofa naar *Tien Om Te Zien* kijken.

Willy en Anne. *That's the stuff.*

'Ho, beetje chill, De Vriese. Dat ding moet niet kapot, hè.'

Haar beste vriend Marcus grijnsde en haalde van achter de bar een tweede biertje tevoorschijn. Verder was er niemand in de club. Marjolein kraakte haar nekwervels.

Ach ja, waarom ook niet.

Ze duwde met haar bezwete armen de papieren opzij die uitgespreid over de toog lagen. Alleen bij avond, na sluitingstijd en met niemand anders dan Marcus in haar buurt, durfde ze hier te proberen haar gedachten te ordenen en enkele dossiers van CARMA verder uit te spitten.

Boven op de papieren lag een foto van een Turks meisje van amper elf uit Nieuw-Texas. Stond bekend bij de lokale

van Genk en omstreken: een beetje dealen op straat, diefstal en vandalisme. Huiselijk geweld door de vader. Nu op de foto met een lege blik, twee ogen die recht in de lens keken, maar een beetje scheel stonden door de schok. Zelfmoord. Het was de jongste suïcide die Marjolein ooit tegenkwam.

‘Probeert die ene, hoe *noemt* hij ook weer, Reyners, jou weer te kloten?’ Marcus lachte, terwijl hij de zweetdruppels op zijn zwarte, gespierde armen bekeek.

‘*CARMA is a bitch*’, zei ze. De commissaris van de lokale politiezone CARMA van onder andere Genk, Houthalen-Helchteren en Zutendaal moest haar niet... net zoals het hele korps eigenlijk. Sinds het vijf jaar geleden misliep bij haar team, kreeg ze alleen nog dossiers die niemand anders wilde. Deprimerende cases. Tot ze het zou opgeven.

‘Verdacht overlijden?’ Marcus wees naar het zelfmoord-dossier.

‘Nee. Het is bezigheidstherapie. Ze willen me gewoon aan de gang houden. Officieel omdat de familie van dat kind dealt.’ Ze raapte het dossier bij elkaar. ‘Maar ik zou me ook van kant maken als ik haar was. Er is een schoner leven dan in die verarmde tuinvijken van de mijnen van vroeger.’

Marcus ging op de toog hangen en boog over haar heen, tikte met zijn vinger tegen haar voorhoofd.

‘*Kleine...* Wat speelt er toch allemaal in dat *koppeke* van jou?’

‘Op dit moment niet veel. Of... *te veel*, dat kan ook.’

‘Ik snap niet dat je dat blijft doen.’ Hij knikte naar haar dossier. ‘Al die vuiligheid proberen op te kuisen... werken voor die klootzakken...’

‘Iemand moet het doen, zeker?’ Ze dronk haar flesje leeg. ‘Ik heb altijd gedacht dat ik ooit wel eens het verschil zou kunnen maken.’

‘En nu? Het geloof stilaan kwijt?’

Ze antwoordde met niet meer dan een flauwe glimlach.

Heet water stroomde uit de douche en prikkelde de littekens op Marjoleins linkerbovenarm en schouderblad. De huid was er door oude wonden gevoelloos geworden.

Het gezicht van haar zusje Emma stond haar scherp voor de geest, bevroren in een schreeuw om hulp die niet zou komen.

Met een ruk draaide Marjolein de kraan dicht, het water uit haar gezicht wrijvend en zo haar tranen verhullend. Ze hoorde Emma de liedjes nog meezingen, 's avonds in de sofa, met natte haartjes.

'Kom nu', van Helmut Lotti. Het leven was eenvoudiger, in die tijd van *Tien Om Te Zien*.

2

De maan werd weerspiegeld op de glasramen van de Christus Koningkerk. De mijnkathedraal in het hart van Waterschei, bij Genk, ontving nog elk jaar de nabestaanden van overleden mijnwerkers, al was dat al een paar edities zonder Marjolein.

Haar grootvader Gianni de Luca was in 1948 uit Italië naar Luik en daarna Hasselt en Waterschei gehaald, en hem werd net zoals zoveel geluk zoekende arbeidsmigranten door Achille 'Charbon' Van Acker een beter leven beloofd.

Aan hem had Marjolein haar koolzwarte haren en heldere ogen te danken. Alleen haar neuspiercing, een diamantje in de rechtervleugel, deed de treffende gelijkenis tussen Marjolein, haar moeder (Gianni's dochter) en Marjoleins drie zussen teniet.

Blauwe zwaailichten weerkaatsten op de mijnlift en de bakstenen gevel van het oude administratieve gebouw van de mijnsite, dat zo lang de 'fiere thuis' van haar grootvader was geweest. Nieuwsgierig nam ze haar smartphone, terwijl ze zacht verder reed, twijfelend of ze zou bellen.

*

Blauw-wit lint was vastgemaakt aan de combi van de lokale politiezone CARMA en aan de betonnen pilaar van de mijnlift. De jonge rechercheur Olivier Nachtergaele keek onder de indruk naar het metalen skelet boven zich, sloeg zijn voet om en vloekte omdat er hete koffie over zijn vingers liep. Sukkelend nam hij de oproep aan.

'*Klote-gsm. Zeg, Marjolein. Dat is nu al de derde keer... Als je mijn nachtdienst wilt overpakken, be my guest.*'

‘Nee, nee. Ik denk het niet, Olijetje.’

Hij haatte het als Marjolein hem als een kind aansprak, dat wist ze maar al te goed. Hij was maar een jaar ouder, maar voelde zich toch een pak matuurder dan zij.

‘Wat is er aan de hand daar?’ Haar stem klonk minder achteloos dan ze eigenlijk wilde. ‘Overlast met skaters? Of vandalisme?’

‘Nee. Hallo... zouden we daarvoor met drie combi’s uitrukken? Ik denk het niet.’

Stilte.

‘Nog iets, Marjolein?’

‘Nee. Ik, euh... ik vroeg me gewoon af waarom er zoveel te doen was.’

‘Goh, ja. Als je het per se moet weten: we hebben een lijk.’ Vol walging richtte hij zijn blik op de mijnlift. ‘Het is er zo eentje van het soort waardoor je je afvraagt waarom we dit werk nog doen.’

‘Waarom?’

‘Ze was jong. Echt nog heel jong.’

Julie Dumoulin zat tegen de voet van de mijnlift, die als een metalen reus over haar waakte en tot hoog in de bewolkte hemel reikte. Haar bloemenjurk was doordrenkt met bloed, haar hoofd onder haar kin met een touw vastgebonden, zodat ze rechtop bleef zitten.

Het meest opvallend was het vermoedelijke moordwapen. Een zwarte scherf stak uit de opgekrulde huid, in de wond aan haar hals.

‘Een tiener. Was al een week als vermist opgegeven. Neergestoken en de keel afgesneden, alsof het gebeurd is met een stuk vinylplaat.’

‘Serieus?’ Marjoleins stem klonk onzeker.

‘Het is te zeggen... er steekt een stuk van een plaat van Angèle in de wond in haar hals, van “Bruxelles je t’aime”. Maar het is niet hier gebeurd, denk ik. *Allez... denken we.*’

Er kwam geen antwoord meer.

‘Euh... Marjoleintje?’ grinnikte Olivier. ‘Ben je er nog?’

‘Euh, ja... Het lijkt werd verplaatst?’

‘En opgezet als een pop. Julie Dumoulin is in elk geval serieus de weg kwijt, komt uit het Brusselse.’ Hij sprak expres met een overdreven Waals accent. ‘*Elle vivait à Watermael-Boitsfort.*’

‘Bosvoorde?’

‘Het parket is onderweg, als ze daar in Hasselt wakker schieten tenminste.’ Hij geeuwde. ‘Ik denk dat het niet lang zal duren voor de FGP van Brussel dat dossier naar zich toe trekt, als blijkt dat Julie Dumoulin daar ergens werd ontvoerd en vastgehouden.’

‘Fuck...’

‘Het is blijkbaar een dochter van Charlotte Drion, nummer 4 van de Parti Socialiste.’

‘Serieus, Olivier. Moet ik komen?’

Hij klonk plots minder guitig, eerder onderdanig. ‘Nee, nee. Slecht idee. Reyners komt juist aan. Ik denk niet dat hij jou hier wil zien.’

‘Oké. *Copy.*’

Marjolein duwde haar smartphone uit. Toen ze met haar eigen ogen de Mercedes van commissaris Dirk Reyners op de site zag stoppen, gaf ze gas bij en draaide van het mijncomplex weg. Ze mocht er niet aan denken dat haar overste haar zou zien.

Daarvoor had ze al lang het krediet niet meer. Hij haatte haar nog erger dan zij hem.

3

Metalen wielen krijsten over de rails. Een ellenlange goederentrein met door roest beslagen olietankwagens slenterde naar de noordkant van de haven van Antwerpen. De bel van de onbewaakte overweg bleef nerveus rinkelen, terwijl de scheef hangende rode knipperlichten over het gezicht van Junior flitsten.

Het beeld in de achteruitkijkspiegel was confronterend. Met de witte haren gemillimeterd en het bleke hoofd verborgen onder een capuchon, was het haast onmogelijk te achterhalen wie het ooit zo mooie meisje was dat zich achter de schuilnaam Junior verborg.

Haar ogen waren met donkere kringen omrand. Ze droeg lichte make-up op haar wangen, en lippenstift om toch wat kleur op haar uitgedroogde, rimpelige mond te krijgen.

Door de jaren heen was ze steeds meer vergleden tot een ondefinieerbare demon. Een lijkwit gedrocht. Daar hielpen de littekens en de vers opgedroogde snijwonden in haar hals en op de rest van haar lichaam niet aan.

Haar oude Volkswagen Golf rammelde en pompte roet de lucht in, terwijl de trein langzaam verder denderde en een vrachtwagen met zeecontainer tot vlak achter haar auto reed. De aanblik van de gesloten, metalen kooi maakte haar nerveus.

Stukken vinylplaat lagen verspreid op de achterbank, sommige met gescheurd papier van het etiket in de midden-cirkel. 'Bruxelles je t'aime'. De zwarte pizza's vormden een lugubere puzzel, waarvan één driehoek ontbrak.

De laatste wagon verliet de overweg, terwijl de koplampen van de vrachtwagen als een monster bij haar Golf naar binnen schenen. Hoewel de rode lampen nog brandden en de bel chaotisch rinkelde, trapte Junior het gaspedaal in en schoot de wagon de uitgestrekte leegte van de Schelde-oevers tegemoet. Ze moest weg hier.

4

Haar huisje in de tuinwijk van Waterschei, aan de Nijverheidslaan, had zijn beste tijd gehad. Het had de warmte niet meer van Marjoleins jeugd. De verf van de voordeur bladderde af en het houtwerk kraakte toen Marjolein ze met veel moeite opentrok.

De stilte in haar ouderlijke woning sneed steeds meer. Misschien was Marjolein oud genoeg geworden om dit laatste stuk van haar jeugd los te laten en de boel toch maar te verkopen. Al leefde bij haar de angst dat er dan niets meer overbleef.

Ze gooide het suïcidedossier van het elfjarige Turkse meisje op tafel en trok haar laptop naar zich toe. Om de toetsen vrij te maken schoof ze papieren opzij. Het waren twee vellen met exact dezelfde tekst, gericht aan commissaris Dirk Reyners van de politiezone CARMA, Europalaan 27, 3600 Genk.

Geachte heer Reyners,

Bij dezen wil ik u op de hoogte stellen dat ik de Lokale Politie CARMA zal verlaten. Na overleg met directeur Stefan Beckers zou ik ook u willen vragen dit met onmiddellijke ingang te laten gebeuren. Ik wil u bedanken voor de kansen die ik kreeg binnen een team dat me na aan het hart ligt.

*Met vriendelijke groeten,
Marjolein De Vriese*

Het oplichtende scherm van haar laptop dreef haar blik naar de hoek van de tafel. Folders en jaarplanningen van de Universiteit Antwerpen, Leuven en de VUB hadden stof vergaard. Een exemplaar van de Universiteit Hasselt lag sinds een week open bij cultuurwetenschappen. Marjolein wist niet eens zeker of het toch niet geschiedenis of kunstgeschiedenis zou worden als ze de stap waagde.

Ze wilde niet de fout maken die haar vader maakte: te lang in de modder van de loopgraven bij de politie en recherche blijven ploeteren en miserie zien, en niet voor haar ware liefde en passie kiezen voor ze stierf. Schoonheid moest voor Marjolein in de plaats komen van lelijkheid en vuiligheid opkuisen, als de tijd er rijp voor was. Misschien wel vandaag. Ze wilde de stap zetten en opnieuw gaan studeren. De pestkoppen en oude zakken bij CARMA achter zich laten.

Maar toen kwam een meisje met de naam Julie Dumoulin haar leven in gedonderd, met een stuk vinylplaat in haar keel geramd.

Marjolein merkte nu pas dat ze naar de vloer voor het tv-meubeltje zat te staren. Ze zag het nog zo voor zich, het lichaam van haar vader dat daar in een plas van zijn eigen bloed lag. Het gat waar de kogel zijn borst had opengespleten.

Van onder de tafel waar ze nu zat, had ze als zevenjarig Genks meisje gezien hoe een gemaskerde man haar vader aanviel, neersloeg en doodschoot. Zonder verpinken. Ze had niet meer gezien dan zijn donkere ogen, die zich als houtskooltekeningen in haar herinnering hadden genesteld.

Ze had de kans gehad het dienstwapen van haar vader te grijpen, dat tot onder de tafel gestuiterd was. Maar het was haar niet gelukt dat onding op te rapen en haar vader te helpen. Het was net zoals eerder die noodlottige dag, toen ze ook door angst verlamd was geweest toen haar zusje Emma voor haar ogen verdronk.

Wat had ze ook mogen verwachten van zichzelf. Ze was amper zeven.

Marjolein roffelde op de toetsen van haar laptop en bekeek de sociale media van het meisje dat bij de mijnlift gevonden was: influencer Julie Dumoulin. Covers van haar idolen, maar ook filmpjes met klimaatkritiek en scherpe woorden over haar moeder, die met haar ouderwetse stijl en belegen ideeën werd versleten voor een socialistische dinosaurus. PS-politica Charlotte Drion werd in de Waalse pers vaak tot *Charlotte Drinosaure* herdoopt, en dochter Julie had zich ook wel eens aan die bijnaam vergrepen. Julie was een geëngageerde jonge vrouw, eerder extreemlinks georiënteerd en steeds populairder. Een meisje dat aan de vooravond stond van haar grote doorbraak. Tienduizenden volgers. Belgischgezind, met haar cover van het liedje 'Bruxelles je t'aime'.

En nu koudweg vermoord. Zonder reden, of zo leek het toch.

Met een glas wijn in de hand danste Marjolein door de gang, terwijl 'Nessun Dorma' door een speakertje klonk. Een paar niet eens zo onzuiver uitgevoerde balletpassen brachten haar bij de kelderdeur. Vroeger had ze een mep op haar vingers gekregen als ze de deurknop aanraakte.

De derde doos van links, onderaan in het rek. Zonder twijfelen. Het stof blies ze eraf en ze nam de vijfde map die erin zat. Mis. De zesde map dan.

Hele dossiers uit de jaren negentig had haar vader destijds door een kopieermachine gejaagd om zijn eigen onderzoek te kunnen voeren. Als een kluizenaar. Een *lone wolf* die zijn geloof in de maatschappij en al haar systemen al lang verloren had. *'België is één grote corrupte boel.'*

Joris De Vriese was met zijn visie stilaan buiten zijn eigen

teams komen te staan. Marjolein had alleen nooit gedacht dat zijn reputatie zo hard op haar zou afstralen.

De tekst en foto's van zijn haastige kopieën waren niet altijd even duidelijk, omdat de kleuren fout gesatureerd waren. Marjolein bladerde door zijn geheime levenswerk, terwijl ze haar halfllege glas wijn op de hoek van het rek vergat en de koorstemmen op het gelijkvloers uitstierven.

Een zonderlinge reeks moorden werd gepleegd van 1997 tot en met 1999. *Een lijk dat werd teruggevonden met beide handen afgehakt. Een slachtoffer achtergelaten in de nis van een verborgen stuk kelder, tot het van ontbering stierf. De keel van nog een slachtoffer volgepropt met ingewanden, rauw vlees en botjes van een kip, tot het in die rotzooi stikte.*

Een seriemoordenaar pleegde feiten, geïnspireerd door grotere en kleinere Belgische schandalen, wandaden en corruptie. Koloniale uitbuiting, kinderprostitutienetwerken, voedselcrisisen... Hij kreeg de bijnaam 'Gabriël' en zag zichzelf, volgens Joris, als de 'redder van het vaderland'.

Slechts een paar vage hypotheses hadden geleid naar mogelijke verdachten, allemaal blanke mannen van een jaar of vijftig. Van één vaag bewakingscamerabeeld werd vermoed dat het Gabriël was, die op een zeldzaam moment kon worden vastgelegd: een fel gepixelde witte vlek, iets van een neus en een hoed. De dader was nooit met zekerheid ontmaskerd en twintig jaar stil gebleven. Tot nu, zo leek het.

Achteraan in het dossier, en nooit met zekerheid gelinkt aan de voorgaande onopgeloste moorden, had haar vader eigenhandig één dossierstuk toegevoegd. Een verband dat alleen hij zag, om de een of andere onbekende reden.

Een Waalse chansonnier en entertainer met de artiestennaam Jerome D. was geboren in Charleroi en had jaren als circusartiest, mimespeler en zanger door het zuiden van het land getrokken. Nooit kon hij zijn marginale afkomst

ontvluchten. Hij werd bizar vermoord: de keel afgesneden alsof het gebeurde met een stuk vinylplaat, 'Quand on n'a que l'amour' van Jacques Brel.

Wie anders dan de Belgische trots: Brel.

Marjolein speelde met haar smalle vingers langs de rand van het papier en zuchtte. Het was de doodse stilte in huis die haar de adem benam.

5

Haar kantoor lag achterin verstopt. Marjolein had een vergeten bureau tegenover dat van Olivier Nachtergaele. Ze zag aan de leren jas op zijn stoel dat hij na zijn nachtschift nog niet naar huis was. Zelf geeuwde ze ook breed, had die nacht slechts in stukken geslapen.

Toen Olivier binnenkwam, keek ze met opzet niet op van haar scherm. 'Ah bon, je bent er nog?'

'Goed geslapen, *kleine*?' Nachtergaele rolde met zijn stoel achter zijn bureau. 'Aan je gezicht te zien niet. Klappen gekregen van Marcus?'

'Nee, nee.' Ze rechtte haar rug. 'Zeg, euh... niet gepolst bij commissaris Reyners?'

'Over wat?'

'Ah, of wij de zaak van Julie Dumoulin krijgen.' Ze probeerde het als een grap te laten klinken.

'Ja, ja. Hij zou *ons* zo'n moordonderzoek geven. Natuurlijk...'

'Het dossier zal al wel in Brussel liggen.'

'Nee... Nee, toch niet.'

Verbaasd keek Marjolein hem aan. De twijfel stond in haar ogen.

'Rare shit.' Olivier boog naar haar toe. 'Dat dossier van Julie Dumoulin ligt nog altijd hier. Bij Hoefkens.'

'Bij die ouwe vent? Krijgt die weer zo'n zaak...? O, die klootzak van een Reyners wil mij hier echt gewoon buiten pesten, hè? Zie je nu wel! Alle interessante zaken gaan altijd naar een ander. En ik krijg de dossiers die niemand wil.'

'Ik vind het ook raar.' Olivier praatte met een hoger stemmetje. '*Jij en commissaris Dirk Reyners zijn zulke goeie vrienden.*'

‘Het is al goed.’

‘Maar je hebt gelijk.’ Hij glimlachte. ‘Het is niet logisch dat dat dossier hier nog ligt. Als het om een onbekende dader gaat, moet zo’n moordcase toch direct naar de FGP, in Brussel. Of op zijn minst de federale in Hasselt of Tongeren?’

Marjolein knikte en staaarde Olivier aan, die de deur van hun weggestopte kantoortje sloot. ‘Het parket movet niet.’

‘Hoe...?’ schamperde Marjolein. Ze nam haar notitieboekje en een potlood. ‘Ze weten hier *wel* wie het gedaan heeft?’

‘Maar nee. Helemaal niet. Er is geen verdachte.’ Olivier mompelde nog stiller. ‘*Allez...* geen verdachte... Er zit een junk in de verhoorcel. Zogezegd op verdenking van roofmoord. Maar die gast is nog te stoned om zijn eigen naam te schrijven. Laat staan om Julie Dumoulin zo toe te takelen.’

‘Waarom doen ze dat dan?’

‘Tijd winnen?’

‘Ze willen dat dossier hier bij de lokale houden?’

Hij haalde zijn schouders op en knikte.

Marjolein roffelde met haar potlood op haar notities. ‘Wie is onderzoeksrechter?’

‘Timmers is gevorderd door het parket.’

‘O, nog zo’n fossiel dat ik voor geen haar vertrouw.’

‘*True.*’

‘Anderzijds...’ Ze leunde achterover en kraakte haar nek. ‘Dat kind is de dochter van een toppolitica. Als die aan een paar touwtjes trekt, ligt dat dossier toch binnen de vijf seconden bij de procureur-generaal? Of op het kabinet van Justitie zelf? Dan zouden de zaken een pak sneller bewegen.’

‘Hm, ja... Je zou denken dat een moeder wil weten wat er met haar vermoorde dochter gebeurd is.’

‘Maar dat is niet zo?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb in elk geval niet het gevoel dat ze er *hier* hard op gaan werken.’

‘Maar... komaan... Dat is toch niet logisch?’

‘*What’s new?*’

Olivier merkte dat Marjolein in gedachten verzonken bleef. ‘Zeg, euh... Er is toch niks wat *jij* weet dat *ik* niet weet?’

‘Nee, nee’, loog ze vrolijk en alert. ‘Wat denk je? Zelf eens, euh... *rondkijken?*’

Hij knikte. ‘Blijkbaar werd Julie Dumoulin serieus verminkt. Behalve het stuk vinylplaat in haar hals werden ook stukjes teruggevonden in haar keel en slokdarm. Vermoedelijk werd ze gedwongen die scherven in te slikken.’

‘*Damn...*’ De foto van de twintig jaar oude vinylplaatmoord, uit Joris’ dossier, stond haar plots scherp voor de geest.

‘Op haar rug werden bovendien twee bliksemachtige vormen en een tekst gekrast’, ging Olivier door. ‘Post mortem in haar huid gesneden. *Rendez-vous dans 48 h.*’

‘Tot over 48 uur’, vertaalde ze nadrukkelijk.

‘Ja... zo slecht is mijn Frans nu ook weer niet.’

‘Een deadline?’ Dat was nieuw... ‘Wanneer werd Julie gevonden?’

‘Er zijn twee bewakingscamera’s onklaar gemaakt, de eerste rond 20.30 uur en de tweede rond 20.35 uur. Haar lijk werd gevonden omstreeks 21.30 uur. Dus... ik zou gokken, rond een uur of negen?’

Marjolein keek op haar horloge. ‘Dat is dan nog... anderhalve dag. Tot... wat?’

‘Een *rendez-vous*... een afspraakje? Gaat de dader zich laten zien?’

‘Hm, ja, of minder letterlijk... *Tot over 48 uur*. Voor nog meer van dit?’

‘Nog een moord?’

Ze haalde haar schouders op. ‘En ondertussen doen ze hier niks met dat dossier? Dat kan toch niet?’

‘Ik zal straks eerst eens horen bij mijn *contact*. In Beringen.’

Nachtergaele stond op, geeuwde breed en gooide zijn jas over zijn schouders. 'Doe ondertussen maar niks wat ik ook niet zou doen. Als je Reyners een stok geeft om mee te slaan, dan ligt je kop er vanavond al af.'

'I know. Slaapwel, hè.'

Tijdens de middagpauze liepen de kantoren leeg. Niemand zou Marjolein missen, ze ging nooit mee eten met de 'oude zakken'. Ze sloop de kantoren van het team van Hoefkens in, moest het dossier van Julie Dumoulin onderaan in de stapel zoeken en fotografeerde in een rotvaart elk stuk dat erin zat.

6

Met een schok werd Junior wakker. Het laatste beeld uit haar dromen was dat van Julie Dumoulin, die haar met dode ogen aankeek.

Ze duwde haar lakens opzij. Fel zonlicht priemde tussen de metalen schotten door, die voor elk raam en elke deuropening gemonteerd waren. Een succes, het hield de krakers buiten.

Vanuit het raam op de eerste verdieping keek ze uit op de verlaten Parkstraat en Camermanstraat, waar het ene krot het andere kraakpand opvolgde. Dode gevels, met rolluiken voor de ramen als gesloten ogen, en graffiti op de vuile bakstenen tekenden de uitgestorven buurt. De Onze-Lieve-Vrouw-Hemelvaartkerk werd amper nog bezocht, alleen door verdwaalde ramptoeristen. De kerk stond scheef, want ze was gebouwd op een onstabiele turflaag. Een cynisch symbool voor het dorp en het land, dat al net zo instabiel leek.

Een reusachtige pyloon torende boven de huisjes uit. De elektriciteitskabels zongen door de hoge voltages die van bij de kerncentrale over het amper bevolkte cafeetje Doel 5 naar de metalen reus gepompt werden.

Junior zuchtte en roffelde met haar vingers op de vensterbank, waar gedroogde madeliefjes het zonlicht vingen.

Ze waste haar gezicht met flessenwater en voelde dat een paar zelf gesneden krassen in haar nek opnieuw waren beginnen te bloeden. Op tafel lag de krant open: berichten over de moord op Julie Dumoulin en hoe het parket karig was met informatie. Een foto van de rijzende tienerster en het verhaal van hoe die ten val was gebracht.

Simpelweg dood. En over een week zelfs niet eens meer een gespreksonderwerp.

Junior nam een paar sneden brood, gooide ze op een bord en liep het betonnen trapje naar de kelder af. Achter een zware houten deur lag een jongeman op de grond. Zijn broek was gescheurd en zijn bovenlijf naakt, een vuil stuk stof voor zijn mond gebonden. Hij keek Junior met verblinde, waterige ogen aan, voor ze het bordje op de grond gooide en zijn knevel wat lossler maakte.

Gretig likte de jongen water van een bordje en hapte hij stukjes uit het brood.

Een bruine envelop met het Romeinse cijfer I lag op een kruk bij de deur, met een uitvergroete foto van Julie Dumoulin en een reisfoto. Vijf jongeren poseerden aan de voet van de Eiffeltoren. Elk van hen had een nummer gekregen van 1 tot 5: Julie Dumoulin nummer 1, de jongen in de kelder nummer 3.

Het was niet Juniors idee geweest hem nu al op te sluiten, voor hij aan de beurt was, maar ze was gebrieft dat de jongeman voor lange tijd het land zou verlaten. En dat mocht niet gebeuren. Ze had hem nog nodig.

Er was geen marge voor fouten als Junior wilde krijgen waar ze zo naar verlangde.

Dit was haar enige kans.

Ze wreef door haar ogen en ademde nerveus blazend uit, terwijl ze de betonnen trap opnieuw opklom.

Pas toen ze weer boven was, viel haar oog op de kier onder haar geïmproviseerde metalen voordeur. Een blanco envelop was in de loop van de ochtend naar binnen geschoven. Het deed haar hartslag versnellen. Er zat niet meer in dan een klein, zilveren sleuteltje met een gegraveerd nummer.

Bij valavond zat Olivier Nachtergaele in volkscafé De Kiosk. Aan een tafeltje aan de zijkant verstoep, staarde hij door het glas naar buiten. Tussen de Sint-Theodarduskerk en de Fatih Moskee torenden twee oude mijnliften van de *Charbonnages de Beeringen* boven de tuinvijken uit.

Het waren precies zulke metalen reuzen als die in Waterschei. Ze brachten Oliviers gedachten meteen weer bij Julie Dumoulin en het stuk vinylplaat dat in haar keel was geramd.

Hij miste de tijd dat hij hier samen met Marjolein zat en ze samen off the record onderzoek voerden. Hun oversten bij CARMA waren er gelukkig nooit van op de hoogte. Olivier en Marjolein zouden allebei onmiddellijk ontslagen zijn geweest. De vermoedens bij hun korps dat er gelect werd naar de pers hadden er wel voor gezorgd dat iedereen Marjolein wantrouwde. Ze had een achternaam die haar tegenwerkte. De Vriese.

Een vrij jonge kerel met Turkse roots duwde de glazen deur open. Berat Keskin wrong zich tussen de menigte door en ging zonder Olivier aan te kijken op de stoel naast hem zitten. De zwarte Gucci-pet die Berat droeg, en hem net *meer* deed opvallen dan hij wilde, stond haaks op zijn extreemlinkse opvattingen, die de reden waren waarom hij voor *Het Belang Van Limburg* alleen onbelangrijke regiostukken mocht schrijven. Zijn prille carrière was nu al op haar retour. Precies daarom volgde hij steeds meer zijn eigen pad.

‘En? Heb je iets voor mij?’ vroeg Keskin.

‘Niks wat jij niet weet.’ Nachtergaele keek rond, geen bekende gezichten. ‘Je zult je eigen gazet ook wel gelezen hebben, zeker?’

‘Flutgazet.’ Keskin boog dichterbij. ‘Ik heb gehoord dat je erbij was op de afstapping bij het gevonden lijk van Julie Dumoulin?’

‘Ik was ter plaatse met de eerste ploegen. Daarna hebben commissaris Reyners en de oude garde de boel overgepakt.’

‘En wie voor de FGP?’

‘Niemand voor de federale. Dat dossier ligt nog bij ons.’

Keskin mompelde wat.

‘Ik vond het ook raar.’

‘Raar? Heb jij *ballen gefret* of zo? Dat kind is fucking ritueel vermoord. En nog ligt dat dossier op een bureau van de lokale stof te vangen!’

‘Rustig, oké?’ Schichtig keek Olivier om zich heen. ‘Het lijkt erop dat ze het dossier proberen te vertragen.’

‘Ja, hallo. En het is niet dat er veel over gecommuniceerd wordt.’

‘Vind je dat raar?’

‘Al goed dat iedereen zelf nog zijn bronnen heeft. Dat ik jou af en toe help. En dat *jij mij* helpt?’ Een scherpe blik van Keskin. ‘Tegenwoordig droogt die bron een beetje op.’

‘Ik wil onder de radar blijven, oké? Zolang ze op het werk niets doorhebben...’

‘En Marjolein? Kunnen we op haar rekenen?’

‘Ze wordt te hard in de gaten gehouden door CARMA, doet geen off the record onderzoek meer.’

‘Ja. Natuurlijk. Ben jij werkelijk zo naïef?’ schamperde Keskin. ‘Denk je nu echt dat ze haar eigen wegen niet meer volgt?’

‘Goh, ja... nee... ik denk...’

‘Kom’, drong Keskin aan. ‘Heb je iets voor mij, of heb je niks?’

Nachtergaele voelde zich niet meer op zijn gemak. ‘Als er iets verandert, laat ik het weten. Heb *jij* nog iets?’

Keskin keek alleen, wilde niet meer als eerste spreken.

‘Oké. Dag, dan.’

Hardhandig trok Keskin Nachtergaele weer op zijn stoel en hij zuchtte gefrustreerd. Ogenschijnlijk onbedoeld legde hij zijn hand op de binnenkant van Oliviers been. ‘Hoe weet ik dat ik je kan vertrouwen?’

‘Zou ik hier anders zitten?’

Keskin knikte. ‘En ons *projectje* dan? Samen de *echte* waarheid boven tafel krijgen?’

‘Ik kan daarmee in de shit komen.’

‘Bij wie? Bij die corrupte klootzakken van CARMA?’ Hij keek Nachtergaele strak aan. ‘Bij ons op de redactie is de boel al net zo verziekt als bij jullie. Al die grote mannen beschermen elkaar, politie, politiek, media... Gaan we daar dan niks aan doen?’

‘We zullen zien. Wat heb *jij*, Keskin?’

‘Misschien heb ik foto’s.’ Hij bewoog zijn hand langs het been van Nachtergaele omhoog. Die kon de kriebels aan zijn kruis niet negeren.

‘Foto’s van wie?’

‘Julie Dumoulin was serieus de weg kwijt sinds ze populair werd op sociale media. We hebben haar een paar keer gespot op foute feestjes met Oscar Trappeniers. Drank, drugs, seks.’

‘Wie zijn “we”? Jij en je gazet?’

‘Nee. Niet de gazet. Wat had je gedacht...’ Keskin liet zijn vingers kronkelen. ‘Oscar Trappeniers speelt bij KRC Genk. Keeper bij de tweede ploeg, paar keer selectie voor het eerste elftal, maar te onstabiel. Hij wordt in de gaten gehouden voor drugs. Dat zou jij moeten weten.’

Nachtergaele ging een beetje verzitten, terwijl hij de foto van de niet onknappe sportjongen bekeek.

‘Wel? Ga je het natrekken voor mij?’ Keskin boog dichterbij. ‘Of heb je meer nodig om overtuigd te raken?’ Subtiel raakte hij de bobbel in Oliviers broek aan.

Hoofdschuddend duwde Nachtergaele de hand van Keskin weg. 'Dat was het?'

'It's up to you.' Keskin bleef hem doordringend aankijken.

Nachtergaele slikte en wendde zijn hoofd ietwat gegeneerd af. Hij voelde zijn lid tegen de binnenkant van zijn jeans knellen.

Met haar benen gekruist en in een verwassen T-shirt van Samson & Gert als pyjama zat Marjolein in haar sofa naar uitgespreide fotokopieën van haar vaders dossiers te kijken. Een bakje afhaalchinesees balanceerde op haar enkels, terwijl ze even langs het staafje door haar neusvleugel wreef. Dat onding was opnieuw ontstoken. Misschien moest ze iets beters kopen dan nepgoud.

Een te gulzige hap babi pangang weerhield haar niet om een paar woorden mee te zingen met de televisie.

Ze had de met haar smartphone gefotografeerde stukken uit het CARMA-dossier rond Julie Dumoulin op haar laptop gezet. Een stapel boeken bracht het toestel op ooghoogte. Het exemplaar net onder de laptop zat nog in een plastic *wrap*. *Histoire belge* van Sofie Mertens, haar stiefmoeder. Marjolein gromde bij zichzelf, trok het boek uit de stapel en gooide het aan de kant.

‘Rotmens.’

Julie had steekwonden in haar linker knieholte, onder haar linkerschouderblad en aan haar hals. Een frontale steekwond in haar keel en door haar luchtpijp was de fatale. Een stuk vinylplaat had haar hals doorboord, en er zaten ingeslikte scherfjes vinylplaat in haar keel en slokdarm.

‘Bruxelles je t’aime’.

Marjolein scande de andere bevindingen. *Blauwe plekken aan het hoofd door slagen met een stomp voorwerp, schaafwonden... op de rug twee grillige lijnen, snijwonden en de gekraste tekst ‘Rendez-vous dans 48 h’.*

Marjolein keek naar haar wandklok. Halftien in de avond, precies halfweg.

Een paar notities over wat het meisje bij zich droeg. Ze had een lipgloss, een pakje tissues en een kleine hoeveelheid cocaïne op zak.

‘Fuck.’ Marjolein ging door het dossier. Geen precedenten met drugs. Bloedanalyse zou nog gebeuren.

Eén foto in het bijzonder trok haar aandacht, genomen op de vindplaats van het lijk. Uit de mond van Julie stak een kort, wit takje of draadje, geplet tussen de scherfjes vinylplaat. Een tweede foto toonde het voorwerp zelf: een met bloed en speeksel doordrenkt maar opgedroogd wit veertje. Vermoedelijk van een duif of een merel. Zou nog onderzocht worden.

Marjolein ging op de tegelvloer zitten, nam haar vaders gefotokopieerde dossiers en zocht naar iets wat ze herkende.

De seriemoorden van 1997 tot 1999.

Er waren in die tijd meer slachtoffers dan op twee handen te tellen. *De man met afgehakte handen; een wit veertje was in het bloederige stompje aan zijn pols gestopt. Een slachtoffer met kippeningewanden en rotzooi in zijn mond en keel; een wit veertje zat in een van zijn neusgaten gepropt, zo diep dat het leek alsof het zeer secuur verstopt was.*

Marjoleins vader Joris schreef op 18 februari 2003 zijn laatste bevindingen over de witte veertjes, die dader ‘Gabriël’ zijn bijnaam opleverden.

De oorsprong van de witte veren is nooit afdoende nagelopen, wat ikzelf een onbegrijpelijke misser vind, omdat er bij bijna elk van de slachtoffers zo’n veertje gevonden werd. En de betekenis ervan kan tot vele hypotheses leiden.

De dader die zichzelf ziet als ‘een beschermengel’, gezien de opvallende witte – en daardoor ‘heilige’ – kleur, lijkt ook voor mij de meest plausibele verklaring.

Verschillende dossiers maken melding van een witte

veer van een vogel, een duif, een merel. Het verbaast me dat niemand de veer mogelijk toeschrijft aan een – weliswaar zeldzame – witte raaf. Het zou de beweegredenen van de moordenaar kunnen kaderen; dat hij de slachtoffers ziet als ‘witte raven’. Of dat hij zichzelf ziet als een witte raaf: iemand die ‘uit de band springt’ of wat mij betreft ‘tegen het alledaagse ingaat’.

Ik maak me sterk dat ik dicht bij de waarheid ben. Misschien is Gabriël geen ‘beschermengel’, maar een ‘buitenstaander’.

Haar vader schreef dat een week voor hij stierf.

Marjolein liet haar wijsvinger langs de voeg tussen de vloertegels glijden. Hier had haar vaders bloed gestroomd, nadat hij door een indringer koudweg werd neergeschoten. Het leek alsof er nog steeds kleine partikels geronnen bloed tussen het cement zaten.

Ook op de opgekrulde huid van Joris De Vrieses dodelijke schotwond werd een minuscuul, wit veertje teruggevonden. Alles leek erop te wijzen dat hij met zijn stiekeme onderzoek te dicht bij de waarheid was gekomen... en bij Gabriël zelf. Twintig jaar geleden.

De deurbel ging. Marjolein nam haastig de papieren bij elkaar, stopte ze in een map en riep geprikkeld dat ze kwam, toen er een tweede keer gebeld werd.

Pas in het deurgat besepte ze dat ze geen kamerjas had aangedaan.

‘Mooie outfit.’ Olivier knikte. ‘De Samsonrock ook jouw *all-time favourite*? *Mwhoaa seg, èy.*’

‘Fuck you.’ Ze kruiste haar armen voor haar borst, omdat ze merkte dat hij naar haar rondingen in de dunne stof staarde.

‘Julie Dumoulin *had te doen* met Oscar Trappeniers.’ Olivier toonde foto’s van de twee die elkaar innig omhelsden, elkaar

zoenden en plezier maakten. 'Ik denk niet dat haar moeder van *le Parti Socialiste, ah oui Madame*, daarvan op de hoogte was.' Hij deed met een pink omhoog alsof hij van een kopje thee dronk. '*Quel scandale!*'

'Waarom zou ze dat niet geweten hebben?'

'Euh... Weet jij wie Oscar Trappeniers is?'

'Ik lees de *Dag Allemaal* ook. Foute kerel. Een losbol. Voetballer, maar...'

'... een halve crimineel. Volgens mij was er een team bij de sectie Drugs dat continu werkte op hem alleen.'

'En dan? Ik zie niet in waarom dat...'

'... waarom moest Julie dood? En waarom wist niemand dat die twee iets hadden?'

'Olietje. Ik denk dat het allemaal wel wat complexer is dan een verborgen lief.' Marjolein liep naar haar sofa en pakte haar bakje Chinees op. 'Is dat alles wat je *contact* had?'

'Waarom heb ik bij alles wat jij zegt en doet het gevoel dat je meer weet?' Nachtergaele vloekte. 'Komaan, Marjolein. Als je iets weet wat kan helpen, zeg het dan nu.'

Ze zweeg, al vond haar blik de weggemoffelde dossiers van haar vader. Kon het zijn dat Gabriël opnieuw actief was geworden? En waarom legde niemand bij CARMA dat verband?

'Je kunt niet mij al het risico laten lopen en zelf niet uit je kot komen!'

Opnieuw stilte.

Olivier zuchtte. 'We hebben minder dan vierentwintig uur voor... ja wat...? Nog een dooie? En bij CARMA mogen ze niet!'

'Ja, precies. Waarom niet?' zei ze pinnig.

'Fuck it. Dan ga ik wel alleen.'

'Alleen naar waar?'

'Die Oscar Trappeniers woont in Zevenhuizen, achter de terril van Waterschei. Heeft gebroken met zijn familie en

kennissen van vroeger. Als het effectief zijn lief Julie was dat gisteren vermoord werd, dan wil ik wel eens weten waar hij zich vandaag mee bezighoudt. Of wie hem een knuffeltje komt geven om hem te troosten.'

'Zijn we niet *iets* te oud geworden voor dat soort van *rock-'n-roll acties*? Het is niet toegestaan. Als ze het bij CARMA te weten komen, word waarschijnlijk *alleen ik* op straat gezet. Bovendien halen ze toch nooit iets uit.'

'Jezus zeg, de bomma van *Familie* is hipper dan jij. Je doet precies alsof je vijfennegentig bent!'

'Jou haten ze niet bij CARMA.'

'Zoveel jaren zitten er niet tussen tweeëntwintig en zevenentwintig. Toen kon dat voor jou toch nog wel?'

'Ik ben gestopt.'

'Begin dan opnieuw. Of ben je bang voor commissaris Reyners?'

Ze zweeg weer.

'Och, weet je... Laat het gewoon.' Hij vertrok dan maar.

'Fuck Nee. Wacht.' Marjolein sloot haar ogen en kreunde. 'Laat me even iets anders aandoen, oké?'

Begeleid door een geautomatiseerde omroepstem reed de IC-trein 741 het station van Antwerpen-Centraal binnen. Er heerste op deze zomeravond een gezellige drukte.

Junior had de kap van haar trui over haar hoofd getrokken. Die verborg haar bleke gezicht en ingevallen ogen. Schichtig keek ze om zich heen en ze wreef over haar polsen en de jeukende oneffenheden in haar huid.

21.30 uur. Minder dan een dag voor de tijd zou verstrijken. Twijfel en nervositeit bespeelden haar lijf.

Het zilveren sleuteltje paste perfect in de juiste deur van de kluisjeswand. Checkend of ze nog steeds alleen was, trok ze het deurtje open. Ze vond een envelop met het Romeinse cijfer II en een dubbelgevouwen vierkant, wit kartonnetje.

Ze scheurde langs de II de flap open en nam het eerste stuk papier er half uit. Het was een foto van Oscar Trappeniers, een voetballer in het keepersshirt van KRC Genk.

Na Julie Dumoulin was hij nummer 2 op de foto van vijf jongeren bij de Eiffeltoren in Parijs.

Een paar fotokopieën van krantenknipsels: de jongen was mogelijk in opspraak gekomen in drugsdossiers, maar die hypothesen werden ten stelligste ontkend door het parket van Hasselt. Achterop een paar coördinaten: een adres. En de deadline.

21.00 uur.

Junior nam de bruine envelop er opnieuw bij en bekeek het dubbelgevouwen witte vierkantje. Een glanzend dvd-schijfje prijkte tussen de twee kartonnetjes.